

1448

Vinc (PI 1)

(ALDC, IX, 2053. Vinc [PI 1])

La primera persona del singular del present d'indicatiu del verb *venir* (< VENIRE) era VĒNIO en llat., amb una E oberta del llat. vg., que, per diftongació condicionada per la iod, va esdevenir *vieni (veg. *viengo* 87, 94) i després *viny (veg. *vingo* 93, 100) per monoftongació o assimilació de *ie > i(i)* i arribar finalment a *vinc* per atracció de formes verbals en velar (*estenc*, *estrenc*, *dic*, etc.). Aquesta forma originària, pronunciada [viŋk], viva en la major part del val., o, per assimilació de la nasal a la velar, [viŋ], estesa àmpliament pel Principat i parlars rossellonesos, va rebre la competència de *venc*, avui conservada en bal. i alg., forma analògica de les persones que tenen la primera síl·laba amb *ve-* (*venim*, *veniu*, *venia*, *vengut*, etc.) i que va afectar també

el subjuntiu (*venga*, etc.). Hem de suposar en tot aquest territori una convivència de formes a jutjar per l'estat del mall., als s. XV-XVI, on es registren tant *vinch* com *vench* (i també formes arrizotòniques com *vengut/vingut*), fins que es va imposar l'analògica *venc*, en bal. i alg. (cf. *Scripta* 2013), enfront de *vinc*, que va triomfar a la resta del domini. El ross. *veni* 7 és un manlleu a l'oc. llenguadocià (cf. mapa 1457).

Vinc és forma normativa des del *DOrt*, 1917; *venc* (bal.) figura com a "Altres variants" a la *GIEC* (pàg. 317) i com a pròpia de l'àmbit restringit (parlars balearics i alguerès) a la *PEOLC Morfologia* (pàg. 51, nota 4).

